Lecţia nr.14 , Exodul 13, 14

Până aici Dumnezeu se ocupă de încăpăţânatul Faraon, dar de aici încolo Domnul se ocupă de poporul Său. Nu uitaţi că la începutul cărţii Exodul exista un duşman,Faraon, dar după ieşirea lor, în pustie, evreii înşişi sunt duşmanii lor.
Anul ieşirii 1491 b.Ch.
Când călătoreau având oasele lui Iosif şi ale fraţilor săi, ce credeţi, ce gândeau ei? Ar fi trebuit să se gândească cât de trecători erau, speranţa lor trebuind să fie la Dumnezeu.
Era un nor pe care nici un vânt oricât de năpraznic ar fi fost nu l-ar fi mutat din loc, nu l-ar fi plimbat de colo colo.
Abaterea prin pustie era necesară pentru că doar acolo ies la iveală toate mentalităţile lor greşite, comportamentul lor. Aici, acum Dumnezeu poate lucra la ei.1 Cor.10.6
Faptul că Domnul cere primul născut arată că şi primul născut al evreilor era vinovat, dar pentru că s-au pus la adăpost prin sângele Mielului ei acum aparţineau de drept Lui Dumnezeu.
Mai târziu Leviţii vor fi luaţi ca întâi născut. Exod 13:14,15.
Pentru că Domnul ştia ce avea de gând să facă Faraon, de aceea îi călăuzeşte pe evrei în sudul pen.Sinai. Dacă egiptenii ar fi fost lăsaţi în pace, după ce evreii se vor fi aşezat în ţara lor, ar fi putut fi luaţi din nou robi cu uşurinţă, iar Domnul a fost clar:''să nu te întorci pe drumul acesta niciodată''.

1446 b.Ch. – 925 b.Ch. Egiptul nu a mai atacat Israelul.1 Împăraţi 14:25-28 în timpul lui Roboam, fiul lui Solomon.

Ucigând primul născut al egiptenilor, Dumnezeu le lua viitorul, iar evreilor cerându-le pentru El primul născut, le da un viitor.Câtă deosebire.

Dă-i lui Dumnezeu viitorul tău !

El vrea să ia viitorul tău în Mâinile Lui. Numeri 3:12,13
Această renunţare la primul născut era un prim act de ascultare dintr-un şir lung de renunţări la egiptul din ei.
O investiţie profitabilă: dă-i Lui Dumnezeu ce ai cel mai bun, mai de valoare!

Dumnezeu era pentru evrei lumină, căldură, umbră,iar pentru egipteni era întuneric, vipie de cădură.

III. Cap.14, Între Marea Roşie şi Faraon este Domnul Dumnezeu, Scutul nostru!
Pare că evreii sunt prinşi ca într-un cleşte. (v.3).Existau mai multe rute din Egipt spre Canaan. Se putea merge pe o ruta de 4,5 zile, iar prin pustie era ocol.

(13.18). De ce s-a ales acea rută? V.4”ca să se arate slava Mea, şi Egiptenii vor şti că Eu sunt Domnul”.
În Deuter.8:2”ca să-i încerce..” . Dar în mijlocul încercărilor, Dumnezeu era cu ei Deuter.32:10. Poporul evreu nu era încă pregătit să poarte un război cu cineva, (aici cu Filistenii) de aceea se face un ocol. Când Faraon se va apropia, Domnul va lupta, nu ei ci, ei vor trebui să lupte mai târziu.
v.5 .Faraon continuă să se împietrească. Inimi schimbătoare. Cum să plece şi să nu ne mai slujească?

Un strateg bun l-ar fi acuzat pe Dumnezeu că duce poporul în acel cleşte din care omeneşte nu mai aveai scăpare, dar ştim că este un alt prilej dat lui Faraon să-şi împietrească inima şi să fie distrus pentru multă vreme ca popor.

*Josefus scria că egiptenii i-au urmărit pe evrei cu 600 de care de fier,50 mii de călăreţi, şi 200 mii de pedeştri, toţi înarmaţi. Întreb, cum de mai aveau atâtea animale? De unde? Doar avusese loc acele grozave urgii! Dar înţeleg că Domnul i-a îngăduit, I-a fost milă de ei, dar ei au luat mila Lui Dumnezeu drept slăbiciune, aşa că şi-au zis:”vezi că nu ne-ai omorât de tot”?

Armata lui Faraon îi ajunge acolo unde nu mai exista cale de ieşire, lângă mare. 14:8 şi 13:18 „Copiii lui Israel ieşiseră gata de luptă, înarmaţi”. Exod 12:51 şi alte texte ne dau de înţeles că evreii locuiau la graniţa Egiptului, şi erau înarmaţi împotriva unor eventuali năvălitori. De aceea egiptenii se spune în Exodul 1:10 „să nu se unească cu vrăjmaşii noştri”.

Copiii lui Israel s-au înspăimântat, dar ce bine că primul gând a fost să strige către Domnul după ajutor. *Într-o casă unde nu sunt paratrăznete (rugăciuni), sunt trăznete*.
Trist de spus că evreii umblau prin vedere, şi nu prin credinţă. Când au văzut ei oastea egiptenilor s-au speriat şi de frică au ţipat şi au plâns.

Frica şi credinţa nu pot locui în aceeaşi inimă!

*Cele 10 plângeri ale evreilor: la Marea Roşie – Exodul 14:11,12; la Mara – 15:23; în pustia Sin de 3 ori: 16:2; 16:20; 16:27; la Refidim – 17:1,2; la Horeb – Exod 32; la Tabeera – Numeri 11:1-3; la Chibrot-Hataava . Numeri 11:4-*34;* la Cadeş – Numeri 14:1-3, iar în Numeri 14:22 urmează sentinţa judecăţii: nu vor vedea ţara.
În Egipt evreii au fost întăriţi prin cele 10 pedepse trimise peste duşmanii lor,iar aici în pustie, evreii au cârtit de 10 ori dovedind neîncredere în Domnul.

Deşi la scurt timp cârtesc, v.11. Moise încurajează poporul prin 3 expresii: *nu vă temeţi, staţi liniştiţi, Domnul vă va da salvarea*, pentru că El se va lupta pentru voi. Înainte de a călători înainte, trebuie să ,*''stăm liniştiţi''v*.13,14. Stăm noi tari în Domnul? Să ne cercetăm să vedem cum stăm, iar după ce ne asigurăm că stăm în Domnul să mergem înainte. *Sângele*= eliberare din păcat, sau substituire, El în locul meu. *Apa mării*=identificare cu El în moartea,îngroparea şi învierea Lui.Traversarea Iordanului spre Canaan în Iosua 3-4 este imaginea intrării credinciosului în moştenirea lui veşnică.

Un vânt puternic despică marea şi o usucă, dar apele rămând ca un zid de-o parte şi de alta, pentru ca egiptenii să nu poată trece de Îngerul Domnului. Traversarea Mării Roşii a durat aproximativ 6-8 ore. După traversare se spune că poporul s-a temut de Domnul, şi a crezut în Domnul şi în robul Său, Moise. În ziua aceea au văzut oastea lui Faraon moartă pe malul mării. Iată că Domnul este moarte pentru unii şi viaţă pentru alţii.